

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gebr. Stolle GmbH & Co. KG.

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy tusza drobiowa wchodzi w zakres kodu nomenklatury towarów 0207 12 90 9990 ⁽¹⁾ także w sytuacji, gdy niedopuszczalna w ramach tej podpozycji część drobiu zostaje dołączona do dopuszczonych podrobów?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy przy kontroli celnej, czy wywożone produkty odpowiadają podpozycji nomenklatury podanej w zgłoszeniu wywozowym należy uwzględnić tolerancję błędów w tym znaczeniu, że pojedynczy odmienny produkt nie wpływa na możliwość uzyskania refundacji?

⁽¹⁾ Dz. U. L 322 z 1.12.1998, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curte de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 6 lipca 2010 r. — Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu, Administrația Fondului pentru Mediu przeciwko Claudia Norica Vijulan

(Sprawa C-335/10)

(2010/C 274/10)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Craiova (Rumunia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu, Administrația Fondului pentru Mediu.

Strona pozwana: Claudia Norica Vijulan.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 110 akapit pierwszy TFUE (uprzednio art. 90 WE) należy dokonywać w ten sposób, że zakazuje państwu członkowskiemu wprowadzenia podatku mającego cechy podatku od zanieczyszczeń przewidzianego w OUG nr 50/2008 w brzmieniu zmienionym przez OUG nr 218/2008, z którego zwolnione są pojazdy silnikowe kategorii M1 spełniające normę zanieczyszczenia Euro 4 o pojemności silnika mniejszej niż 2 000 cm³, jak również wszelkie pojazdy silnikowe kategorii N1 spełniające normę zanieczyszczenia Euro 4 zarejestrowane po raz pierwszy w Rumunii lub w innym państwie członkowskim, od dnia 15 grudnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., ale nie podobne lub konkurencyjne używane pojazdy silnikowe pochodzące z innego państwa członkowskiego, zarejestrowane przed dniem 15 grudnia 2008 r., ponieważ podatek ten może stanowić opłatę wewnętrzną obciążającą towary pochodzące z innych państw członkowskich w sposób pośrednio dyskryminacyjny w stosunku do opodatkowania produktów krajowych, chroniąc w ten sposób krajową produkcję nowych samochodów?
- 2) Czy wykładni art. 110 akapit pierwszy TFUE (uprzednio art. 90 WE) należy dokonywać w ten sposób, że zakazuje państwu członkowskiemu wprowadzenia podatku mającego cechy podatku od zanieczyszczeń uregulowanego w OUG nr 50/2008 w brzmieniu zmienionym przez OUG nr 218/2008, z którego zwolnione są pojazdy silnikowe kategorii M1 spełniające normę zanieczyszczenia Euro 4 o pojemności silnika mniejszej niż 2 000 cm³, jak również wszelkie pojazdy silnikowe kategorii N1 spełniające normę zanieczyszczenia Euro 4 zarejestrowane po raz pierwszy w Rumunii lub w innym państwie członkowskim, od dnia 15 grudnia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., ale nie pojazdy silnikowe mające inne niż ww. cechy techniczne, zarejestrowane w tym samym okresie w innych państwach członkowskich, ponieważ podatek ten może stanowić opłatę wewnętrzną obciążającą towary pochodzące z innych państw członkowskich w sposób pośrednio dyskryminacyjny w stosunku do opodatkowania produktów krajowych, chroniąc w ten sposób krajową produkcję nowych samochodów?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curte de Apel Craiova (Rumunia) w dniu 6 lipca 2010 r. — Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu, Administrația Fondului pentru Mediu przeciwko Victorowi Vinelowi Ijacowi

(Sprawa C-336/10)

(2010/C 274/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Curtea de Apel Craiova (Rumunia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Târgu-Jiu, Administrația Fondului pentru Mediu.

Strona pozwana: Victor Vinel Ijac.

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 110 akapit pierwszy TFUE (uprzednio art. 90 WE) należy dokonywać w ten sposób, że zakazuje państwu członkowskiemu wprowadzenia podatku mającego cechy podatku od zanieczyszczeń przewidzianego w nadzwyczajnym dekrecie rządowym nr 50/2008, który uzależnia rejestrację w Rumunii używanych pojazdów silnikowych przywiezionych i uprzednio zarejestrowanych w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej od zapłaty podatku od zanieczyszczeń, podczas gdy podatek ten nie ciąży na używanych pojazdach zarejestrowanych w Rumunii, w przypadku sprzedaży a zatem i nowej rejestracji, wobec czego podatek ten może stanowić opłatę wewnętrzną obciążającą towary pochodzące z innych państw członkowskich w sposób pośrednio dyskryminacyjny w stosunku do opodatkowania produktów krajowych?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2010 r. w sprawie T-109/08 Freixenet przeciwko OHIM, wniesione w dniu 8 lipca 2010 r. przez Freixenet, SA

(Sprawa C-344/10 P)

(2010/C 274/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Freixenet, SA (przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher, E. Cornu i D. Moreau)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszące odwołanie

— tytułem żądania głównego: uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2010 r. oraz stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 października 2007 r. i stwierdzenie, że zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 32 532 spełnia wymogi publikacji w świetle art. 40 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 39 rozporządzenia nr 207/2009];

— ewentualnie, uchylenie wyroku Sądu z dnia 27 kwietnia 2010 r.;

— w każdym przypadku obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie powołuje się na trzy zarzuty w uzasadnieniu swojego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego powołuje się co do istoty na naruszenie prawa do obrony i prawa do rzetelnego procesu, art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 73 (zdanie drugie) i art. 38 (ust. 3) rozporządzenia Rady nr 40/84 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽¹⁾ [obecnie art. 75 (zdanie drugie) i art. 37 (ust. 3) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ⁽²⁾].

Pierwsza część tego zarzutu dotyczy naruszenia zasady kontryktoryjności. Według wnoszącej odwołanie, a wbrew temu, co orzekł Sąd w zaskarżonym wyroku, Izba Odwoławcza OHIM przeprowadziła w decyzji, która została zaskarżona przed Sądem, nową ocenę charakteru odróżniającego znaku towarowego wnoszącej odwołanie bez umożliwienia jej ustosunkowania się do tej nowej oceny. W tym względzie przedstawione przez Sąd uzasadnienie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej jest nietrafne i niewystarczające w odniesieniu do zasady rzetelności postępowania i poszanowania prawa do obrony. Zaskarżony wyrok narusza zdaniem wnoszącej odwołanie również zasadę prawa do obrony i rzetelności postępowania wskutek orzeczenia, że Urząd może powiadomić wnoszącą odwołanie o szeregu okoliczności faktycznych, wskazując jej, że zamierza oprzeć swoją odmowną decyzję na tych okolicznościach, a następnie po otrzymaniu pisemnych uwag wnoszącej odwołanie w przedmiocie tych okoliczności, postanowić o przynajmniej częściowym nieuwzględnieniu ich i o oparciu swojej decyzji na ocenie odmiennej pod względem faktycznym i koncepcyjnym bez umożliwienia wnoszącej odwołanie przedstawienia jakichkolwiek uwag.

W ramach drugiej części wnosząca odwołanie zarzuca zasadniczo naruszenie przez Sąd wymogu uzasadnienia, ponieważ w zaskarżonym wyroku nie można było uznać za wystarczająco uzasadnioną decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej w przedmiocie stosowania art. 7 ust. 1 lit. b), jako że nie wymieniono w niej żadnych dokumentów, na których miała się opierać, ani orzec, że odesłanie do dowodów było zbędne, ponieważ Pierwsza Izba Odwoławcza oparła się rzekomo na „wnioskach wyciągniętych z doświadczenia praktycznego”. Ponadto niepewność co do okoliczności i dokumenty, na których Urząd i Sąd oparły się, mają wpływ zarówno na prawo do obrony, jak i wymóg uzasadnienia na podstawie art. 73 wymienionego rozporządzenia nr 40/94.